U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **A. D. N.,** zast. advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským, se sídlem AK Hládkov 701/4, Praha, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 20 A 39/2022-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského **se určuje** částkou 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2022, č. j. CPR-21308-3/ČJ-2022-930310-V240; tímto rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v trvání 2 let.

[2] Stěžovatel byl dne 24. 5. 2022 kontrolován hlídkou Policie ČR z podnětu revizora Dopravního podniku hlavního města Prahy, a.s., který žádal jeho ztotožnění coby černého pasažéra. Jelikož stěžovatel nebyl schopen předložit žádný cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti, vzniklo podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky, pročež byl podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

[3] Dne 25. května 2022 bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Stěžovatel do protokolu uvedl, že nežádá tlumočníka do českého jazyka, neboť česky rozumí slovem i písmem; ke své totožnosti uvedl, že se jmenuje A. D. N. a narodil se dne X v S. ve městě D. Do České republiky přicestoval naposledy v prosinci roku 1997 a od té doby zde pobývá nepřetržitě; přicestoval z Itálie, pracoval zde poté, co obdržel pracovní vízum na dva roky. Je mu známo, že mu bylo v minulosti vydáno správní i soudní vyhoštění, avšak nevycestoval, neboť v S. žít nechce a je zvyklý žít v České republice, kde momentálně přespává, kde se dá, neboť původně bydlel na ubytovně na adrese N. X, P. X, kde mu skončila nájemní smlouva. V současné době rovněž nemá žádné povolení k pobytu, které původně měl v podobě pracovního víza na dva roky. Momentálně nepracuje, ale jinak si shání brigády, aby měl na základní věci, případně mu vypomůžou kamarádi; je zdráv. O azyl nikde nežádal. K možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá finanční prostředky na složení kauce ani mu není známa žádná osoba, která by je za něj složila. K rodinným poměrům uvedl, že má dceru, která je státním příslušníkem Ukrajiny a narodila se X., jmenuje se K. K.; osm let dceru neviděl a není s ní v žádném kontaktu; v rodném listu dcery jako otec není zapsán. K dotazům na příbuzné či někoho z rodiny a na osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost, stěžovatel uvedl, že nikdo takový zde není. K dotazu, zda se na území České republiky nachází nějaká osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území České republiky bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, uvedl, že nikoli a že je vždycky sám. V S. se nemá kam vrátit, oba jeho rodiče jsou již po smrti; naposledy tam byl v roce 2003. Uvedl, že jde o klidný stát a nic mu tam nehrozí. Pro případ vyhoštění uvedl, že nechce porušovat zákony a dobrovolně vycestuje. V České republice by ale chtěl zůstat, protože zde žije cca 25 let a v S. nemá již žádnou rodinu a nemá se tedy kam vrátit.

[4] Ze správního spisu se podává, že dne 10. 1. 2020 byl Obvodním soudem pro Prahu 9 vydán trestní příkaz sp. zn. 21 T 5/2020, kterým byl stěžovateli uložen samostatný trest vyhoštění na dobu dvou let. Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, oddělení cizinecké policie Frýdek – Místek, ze dne 13. listopadu 2004, č. j. SCPP-1678/OV-III-2004, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 6. 2012 č. j. KRPA-25563/ČJ-2012-000022., bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v trvání dvou let. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 25 T 124/2012, byl stěžovateli uložen (mimo jiné) trest vyhoštění v trvání tří let. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 11. 9. 2018 č. j. KRPA-259209-29/ČJ-2018-000022., bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v trvání jednoho roku.

[5] V žalobě stěžovatel žalované vytkl (bez bližší konkretizace) porušení § 3, § 36 odst. 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu a porušení § 119 odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Namítl, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho

rodinného života, který vede s partnerkou T. K. a jejich společnou dcerou K.; byť není zapsán v rodném listu, o svou rodinu (zejména o dceru) se staral, jak nejlépe dovedl. V době před jeho zajištěním sdílel společnou domácnost s paní K. a významně se podílel na výdajích společné domácnosti. Výslovně popřel, že by svoji dceru 8 let neviděl, jak je uvedeno v protokole o jeho výslechu.

[6] **Městský soud** v rozsahu podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí a žalobu zamítl. V postupu žalované neshledal žádná pochybení, konstatoval, že závěry žalované mají oporu ve spise; žalovaná se dostatečně zabývala rovněž otázkou zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele; s jejím hodnocením se městský soud ztotožnil.

[7] Městský soud poukázal především na rozpory ve výpovědi stěžovatele. Mimo jím nyní rozporované tvrzení o tom, že 8 let neviděl svoji dceru, zmínil též jeho tvrzení o neexistenci příbuzné osoby na území České republiky i osoby, vůči které by měl vyživovací povinnost; stěžovatel taktéž uvedl, že přespává, kde se dá s tím, že předtím bydlel na ubytovně; o tom, že by bydlel společně s dcerou a její matkou, neuvedl nic. K dceři rovněž uvedl, že není zapsán v jejím rodném listě jako její otec. Zůstává tudíž otázkou, nakolik lze mít vůbec za osvědčené, že se jedná skutečně o dceru stěžovatele, když tento sám navíc nebyl schopen uvést ani její správné datum narození. V odvolání i v následné žalobě uvedená tvrzení o rodinném životě s přihlédnutím k obsahu protokolu o výslechu stěžovatele městský soud hodnotil jako vesměs účelová a nevěrohodná; k tvrzení, že nikdy neřekl, že svoji dceru 8 let neviděl, městský soud uvedl, že na straně správního orgánu neshledal žádný motiv k tomu, aby právě takový údaj svévolně do protokolu zaznamenával, či snad dokonce záměrně překrucoval. Městský soud poukázal na to, že stěžovatel protokol o výslechu podepsal jako správný a úplný s tím, že nepožadoval tlumočníka, jelikož rozumí slovem i písmem jazyku, v němž je správní řízení vedeno. Věrohodnost tvrzení stěžovatele dle městského soudu je třeba hodnotit ve světle jím verbálně i faktickým jednáním deklarované snahy nadále pobývat na území České republiky bez cestovního dokladu a jakéhokoli pobytového oprávnění.

[8] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá, že žalovaná, jakož i městský soud zcela nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu do rodinného života stěžovatele; má za to, že je zcela nesporné, a ostatně to také vyplývá z jeho vyjádření, že je otcem nezletilé K. K., vůči níž má také vyživovací povinnost, kterou také řádně vykonává. Úvahy, že by tomu tak snad nemělo být, jsou nepravdivé a postrádají oporu ve spisech. Jeho vyhoštění do S., kde nemá žádné sociální zázemí, vzhledem k tomu, že v zemi od roku 1997 nepobývá, a kde by pro něj také budování takového zázemí. Poukázal rovněž na nebezpečí, které mu hrozí v případě návratu do S., poukazuje na dlouhodobě nestabilní vnitřní bezpečnostní situaci, odkazuje na různé webové stránky, které popisují upevňování státní moci pomocí násilí (násilné rozhánění demonstrací). Obává se, že by se s ohledem na svůj dlouhodobý pobyt v jiném státě, stal terčem násilností ze strany státních složek. Obává se rovněž teroristických útoků. Poukazuje na to, že na území S. ani zdaleka se nedosahuje bezpečnostních standardů zemí střední Evropy, na niž je stěžovatel zvyklý z České republiky, kde od roku 1997 pobývá. V S. je státním aparátem skrytě potlačována demokracie, a jsou zde běžně porušována lidská práva. Stěžovatel se již za dobu svého 25letého pobytu na území České republiky zcela adaptoval na lokální politickou a bezpečnostní situaci.

[9] Stěžovatel dále namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí; tvrdí, že jak žalovaná, tak soud se nedostatečně vypořádaly s odůvodněním, aplikaci ustanovení, pro něž mělo být rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele, neodůvodnily dostatečně, a stěžovateli tak bylo odepřeno právo na spravedlivý proces. Tvrdí, že žalovaná a následně městský soud ve svých tvrzeních vycházejí ze zcela vyfabulovaného údajného tvrzení stěžovatele, že by snad neměl 8 let vidět svoji dceru, které stěžovatel rozporoval a na tomto tvrzení dále trvá. Toto údajné vyjádření není soudem nikterak odůvodněno co do pravosti, a soud ani neprokázal dostatečné úsilí při zjišťování skutečnosti, zda je stěžovatel skutečně otcem svojí dcery, kdy tuto možnost bez dalšího vyloučil s poukázáním na to, že stěžovatel není zapsán v rodném listu svojí dcery jako otec. Skutečnost, že je stěžovatel otcem by měla být brána jako fakt, ledažeby byl pomocí dokazování prokázán opak. Mimo zcela arbitrární zpochybnění otcovství stěžovatele se pak žalovaná ani městský soud nevypořádaly s otázkou vyživovací povinnosti stěžovatele a jeho plnění této povinnosti.

[10] Stěžovatel se domnívá, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby byla jeho kasační stížnost přijatelná, zejména se však domnívá, že jeho případ je natolik specifický, že daná právní otázka doposud nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel má dále za to, že přijatelnost kasační stížnosti je dána s ohledem na to, že městský soud zcela nesprávně posoudil otázku sociálního zázemí stěžovatele, jeho sociálních vazeb a jeho rodičovských povinností v České republice, jakožto absencí těchto vazeb v S. a také jeho pokročilého věku, který mu znemožňuje se znovu začlenit do společnosti, aby se jeho životní úroveň, pakliže by tento byl navrácen do S., alespoň přiblížila životní úrovni, které stěžovatel mohl dosáhnout, pakliže by zůstal v České republice. S určitým standardem životní úrovně, kterou by stěžovatel dosáhl, kdyby zůstal v České republice, je spojena také možnost dosáhnout příjmu v dostatečné výši, aby mohl vyživovat svoji nezletilou dceru, které by v případě stěžovatelova navrácení do S. hrozila újma v podobě nejistoty jejího zabezpečení. Stěžovatel zároveň doplňuje, že i on sám má vážný zájem nadále vést řádný život v České republice, chodit zde do zaměstnání a pečovat o svou dceru. Žalovaná ani městský soud se dále nikterak nezabývaly reálným nebezpečím, které by stěžovateli hrozilo v S.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spis, odůvodnění svého rozhodnutí, které považuje za správné a vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

[12] **Nejvyšší správní soud** konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových

případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost nepředestírá k rozhodnutí otázku, která by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu zasluhovala pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Nejvyšší správní soud především podotýká, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), v řízení před Nejvyšším správním soudem nedochází k opakovanému přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Kasační námitky tak musí směřovat proti rozsudku městského soudu, nikoli proti rozhodnutí žalované. Stěžovatel však fakticky opakuje, resp. rozvíjí své odvolací a žalobní námitky; tyto již byly opakovaně vypořádány. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, *„aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu).“*

[16] Stěžovateli bylo již v minulosti přinejmenším třikrát uloženo správní vyhoštění a nejméně dvakrát mu byl dokonce uložen trest vyhoštění s tím, že ani jedno z opatření uložených mu správními orgány, resp. soudy, nevykonal; tímto svým jednáním zcela nepochybně naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona, tedy opakovaně porušuje právní předpis a současně maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

[17] Co se týče námitky stran nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele vycházela žalovaná, jakož i městský soud především ze samotného tvrzení stěžovatele, kterého tíží důkazní břemeno; bylo pouze na něm, aby existenci rodinných vazeb prokázal; stěžovatel naopak neposkytl kontakt na matku ani dceru, resp. možnost jejího výslechu, který by mohl existenci rodinných vazeb potvrdit, sám nepřipustil. Nelze proto nyní vytýkat žalované, potažmo městskému soudu, že se rodinnými vazbami nezabývaly. Bylo tedy primárně na stěžovateli, aby správním orgánům sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, neboť je to právě on, jemuž jsou tyto skutečnosti známy především (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35).

[18] Je třeba konstatovat, že tvrzení stěžovatele nejsou konzistentní, což značně oslabuje věrohodnost jeho příběhu. Pokud stěžovatel poukazuje na rodinné vazby, jsou nyní

tvrzené skutečnosti v rozporu s tím, co sám uvedl do protokolu dne 25. 5. 2022. Jak již správně podotkl městský soud, ze způsobu vedení výslechu nic nenasvědčovalo záměru správního orgánu tvrzení stěžovatele jakkoli překrucovat, či uvádět zjevné nepravdy; ostatně stěžovatel nevyžadoval tlumočníka, se zněním protokolu souhlasil. K rodinnému stavu uvedl sice že, má dceru, která se narodila v roce 2006 nebo 2007, uvedl též výslovně, že ji 8 let neviděl, není s ní v kontaktu a ani na ni nemá kontakt. Výslovně sám uvedl, že není zapsán v rodném listě a není to schopen nijak doložit. Rovněž uvedl, že si výslovně nepřeje, aby dcera byla účastníkem řízení. Uvedl rovněž, že se zde nenachází nikdo, k němuž by měl vyživovací povinnost, na otázku, zda zde existuje osoba, kvůli které by ukončení pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, řekl, že nikoli. Dále uvedl, že bydlel na ubytovně v Praze, resp. momentálně je bez ubytování a přespává, kde se dá. Společnou domácnost s ním měli sdílet pouze spolubydlící z ubytovny. Stěžovatel rovněž výslovně uvedl, že na území ČR nemá žádnou osobu, ke které by měl vyživovací povinnost. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že skutečnosti uváděné stěžovatelem jsou zásadně odlišné. Z toho, co stěžovatel sám tvrdil, se podává, že ve skutečnosti zde žádný rodinný život nevede, resp. nyní tvrzené rodinné vazby na území České republiky přinejmenším nelze hodnotit jako natolik intenzivní, že by bránily jeho správnímu vyhoštění; nebyl-li v kontaktu s dcerou ani matkou 8 let, nelze hovořit o silných rodinných vazbách, které by byly narušeny.

[19] Co se týče obav stěžovatel z návratu do S., je třeba podotknout, že tyto námitky neuplatnil v žalobě a poprvé tak činí až v kasační stížnosti; nadto je třeba uvést, že jsou rovněž v rozporu s tím, co stěžovatel sám tvrdil ve správním řízení. Ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

[20] Nejvyšší správní soud nicméně dodává, že než stěžovatel přicestoval do České republiky, žil poměrně dlouho v domovské zemi, zná tamní zvyky i jazyk, zcela plně se tam orientuje; je dospělou, zdravou svéprávnou osobou, která je schopna se o sebe postarat. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců musí správní orgány zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem; účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně i žalovaná se otázkou nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele dostatečně zabývaly.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky obsažené v kasační stížnosti; městský soud se v napadeném rozsudku přezkoumatelným způsobem dostatečně podrobně vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel v žalobě uplatnil, vycházel přitom z relevantní právní úpravy a z ustálené judikatury, z jejíhož rámce nevybočil.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl.

[23] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl věc přednostně, nerozhodoval již o návrhu o přiznání odkladného účinku, který stěžovatel v rámci kasační stížnosti podal.

[24] Žalované, které by dle pravidla úspěchu náležela náhrada nákladů řízení, žádné náklady přesahující její běžnou správní činnost nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[25] Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2022, č. j. 5 Azs 316/2022-19, zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský; hotové výdaje a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za něž mu náleží odměna ve výši 2 x 3100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 2 x 300 Kč paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Advokát je plátcem DPH, tato částka se proto dle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o daň ve výši 21 % (1428 Kč), celkem tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů 8228 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta třiceti dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu